

Løn efter denne Lov end efter den gamle, det er absolut urigtigt.

Christian Rasmussen: Maa jeg tillade mig at spørge det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen), om Staten da betaler de $2\frac{1}{2}$ pCt. til Pensionskassen, som man nu afkræver Funktionærerne mere, end man tidligere har gjort?

Guldbrandsen: Nej, Staten betaler ikke disse Penge, men Staten giver Godtgørelse for disse $2\frac{1}{2}$ pCt. derved, at Pensionerne blive betydelig større end efter den gamle Pensionslov.

Christian Rasmussen: Det skal fedt hjælpe de paagældende Funktionærer, at de efter en længere eller kortere Aarrække kunne vente at faa en noget højere Efterløn, end de have faaet før. Faktum er — og det maa det ærede Medlem erkende —, at de nu hver Maaned faa udbetalt en mindre Løn, end de fik under de gamle Forhold.

Guldbrandsen: Men det ærede Medlem indrømmer altsaa, at de faa Godtgørelse for disse $2\frac{1}{2}$ pCt., og det er mig nok.

Christian Rasmussen: Jeg kan absolut ikke gøre nogen saadan Indrømmelse, for det er højst usikkert, om de komme til at nyde godt deraf, det vide de ikke.

Kierkegaard: Det er Betænkningens Nr. 235, hvor der omtales et Samraad, der har været afholdt angaaende Nedsættelsen af en Kommission til Overvejelse af Spørgsmaalet om Sikringsarbejder ved Jyllands Vestkyst, som har foranlediget mig til at begære Ordet, idet jeg ønsker at udtale mig kort derom. Jeg maa tilstaa, at da jeg læste om Nedsættelsen af denne Kommission, stod det ikke klart for mig, hvad denne Kommission egentlig skulde overveje, men efter at jeg har hørt den højtærede Minister for offentlige Arbejder udtale, at denne Kommission skulde befatte sig med Spørgsmaalet om Oddesund-Dæmningen, og efter at have hørt Debatten i Aftensmødet i Gaar mellem de to Repræsentanter fra Ringkøbing Fjord, synes det mig, at man passende kunde henvise netop denne Sag til Overvejelse af en saadan Kommission, især da der jo er saadan en dejlig Enighed mellem de forskellige Interesser.

Jeg frygter ikke for en saadan Kom-

mission, for jeg holder mig forvisset om, at det vil være umuligt at danne en Kommission, der i sin Betænkning vil komme til et Resultat i Lighed med det, det ærede Medlem for Halvrimmen (C. Sørensen) i Aftes forlangte, nemlig at man skulde opgive hele det Kystsikringsarbejde paa Vestkysten, som indtil denne Dag er blevet foretaget. Jeg er aldeles overbevist om, at intet Kommissionsmedlem turde tage det Ansvar paa sig.

Man siger, at det er et dyrt Foretagende at sikre Jyllands Vestkyst, og jeg skal indrømme, at det er ikke godt Køb. Men den Fjende, man der skal sikre sig imod, er heller ikke af nogen almindelig Slags. Det ligger i Sagens Natur, at Omkostningerne ville blive store. Men naar det ærede Medlem for Halvrimmen i Aftes forlangte, at Værdien af den Kyst, vi sikre, skal staa i nogenlunde Forhold til de Ofre, Staten bringer, saa skal jeg indrømme, at hvis man kun tænker paa denne lave, sandede Kyst, denne mindre værdifulde Kyst, er der bragt alt for store Ofre. Men Kystsikringen er sandelig heller ikke iværksat for at skærme disse daarlige Egne, men den er iværksat for at skærme de frugtbare Egne, der ligge indenfor, og derfor er det min bestemte Overbevisning, at intet Kommissionsmedlem tør tage det Ansvar paa sig at anbefale at holde op med den Historie.

Den eneste Maade, hvorpaa man kan sikre Kysten imod de stærke Angreb fra Vesterhavet, bestaar i dette ene: at frembringe en bred og opadskraanende Forstrand, hvor Bølgeslaget kan tabe sin Kraft, idet det løber op ad denne Skraaning, saa at Landet bagved faar Lov til at blive liggende. Men den eneste Maade at opnaa en saadan bred og opadstigende Forstrand paa er ved at bygge Høfder. Der gives ingen anden.

Forstranden skæres bort, ikke alene af Bølgeslaget, men ogsaa og mere af den langs Land løbende Strøm, og naar det er gjort — og det kan gøres i Magsvej, det behøver dertil ikke en Gang at være Stormvej —, staa man uden Forstrand, og Havet kommer da med sin Vælde i Stormvejrslidagene og vælter sig ind klods paa Land og raserer alt, hvad der ligger for. At opgive Kystsikringen, gentager jeg, er der sikkert ingen, der tør gøre. Hvordan vilde det vel have set ud, hvis vi ikke havde foretaget disse Sikringsarbejder? Jeg husker ikke Aarstallet, men ældre Medlemmer af Tinget vide, hvad Aar det var, da der oppe fra min